

Ἐλπίδα-Ἀπελπισία-Ἀπόγνωση (Ἅγιος Νεκτάριος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Ἡ εἰκόνα ἐκείνου ποὺ ἐλπίζει στὸν Θεὸ.

Πόσο ωραία, πόσο εὐχάριστη, πόσο χαριτωμένη εἶναι ἡ εἰκόνα ἐκείνου ποὺ ἐλπίζει στὸν Θεὸ ποὺ σώζει, στὸν Θεὸ τῶν οἰκτιρμῶν, τὸν Θεὸ τοῦ ἐλέους, τὸν ἀγαθὸ καὶ φιλόνητο Θεό. Ἀληθινὰ μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐλπίζει στὸν Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι πάντα βοηθὸς του καὶ δὲν φοβᾶται ὅ,τι κακὸ κι ἂν τοῦ προξενήσει

άνθρωπος. Ἐλπίζει στὸν Κύριο καὶ πράττει τὰ ἀγαθὰ. Κάθε του ἐλπίδα τὴν ἔχει ἐναποθέσει σ' Αὐτόν καί σ' Αὐτὸν ἐξομολογεῖται μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Εἶναι τὸ καύχημά του, εἶναι ὁ Θεὸς του καὶ Τὸν ἐπικαλεῖται μέρα καὶ νύχτα. Τὸ στόμα του ὠραῖο ἀναπέμπει αἴνους στὸν Θεό, τὰ χεῖλη του πιὸ γλυκὰ ἀπὸ μέλι καὶ κερὶ σὰν ἀνοίγουν γιὰ νὰ ψάλλουν στὸν Θεὸ, ἡ δὲ γλῶσσα του γεμάτη χάρη κινεῖται πρὸς δοξολογίαν Θεοῦ. Ἡ καρδιά του εἶναι ἕτοιμη νὰ Τὸν ἐπικαλεσθεῖ, ἡ διάνοια του ἕτοιμη νὰ ἀνυψωθεῖ πρὸς Αὐτόν, ἡ ψυχὴ του εἶναι προσηλωμένη στὸν Θεὸ καὶ «ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἀντελάβετο αὐτοῦ». «Ἐν τῷ Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ». Ζητᾷ καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸν Θεὸ, αὐτὸ πού ζητᾷ ἡ καρδιά του. Ζητᾷ καὶ βρίσκει ὅσα ποθεῖ. Κρούει καὶ τοῦ ἀνοίγονται οἱ θύρες τοῦ ἐλέους. Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο ἐπαναπαύεται σὲ ἡσυχὰ νερά. Ὁ δὲ Κύριος τοῦ δίνει πλούσια τὰ ἐλέη του. Ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου κατευθύνει τὴν πορεία του καὶ δάκτυλος Κυρίου τὸν καθοδηγεῖ στοὺς δρόμους του. Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο δὲν ἀστοχεῖ. Ἡ ἐλπίδα του δὲν πεθαίνει ποτὲ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ προσδοκία του, ἡ ἀκρότατη ἐπιθυμία τῆς καρδιάς του. Πρὸς Αὐτὸν στενάζει ἡ καρδιά του ὅλη τὴν ἡμέρα: «Κύριε μὴν ἀργήσεις, σήκω, κάνε γρήγορα, ἔλα καὶ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου κάθε ἀνάγκη, ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴ μου. Θὰ σὲ δοξολογήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά Κύριε. Σὲ Σένα θὰ ἀπευθύνεται κάθε λόγος πού θὰ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα μου». Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο, εὐλογεῖ τὸν Ὑψιστο, τὸν λυτρωτὴ του καὶ ἀγιάζει «τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ». Ἐλπίζει καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του κραυγάζει πρὸς τὸν Θεό: «Κύριε πότε ἦξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ σου;». Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο θὰ ἐπικαλεσθεῖ τὸν Ὑψιστο, γιὰ νὰ εἰσέλθει στὸ ἁγιαστήριο Του, γιὰ νὰ δεῖ καὶ νὰ χαρεῖ τὰ θαυμάσια Του καὶ ὁ Κύριος θὰ ἀκούσει τὴ φωνὴ τῆς δέησης του. Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο ἀπολαμβάνει ἄκρα εἰρήνη, γαλήνη ἐπικρατεῖ στὴν καρδιά του καὶ στὴν ψυχὴ του βασιλεύει πλήρης ἀταραξία. Ὅταν ἔχει βοηθὸ του τὸν Θεὸ ἀπὸ τί να φοβηθεῖ; Ἀπὸ τί νὰ δειλιάσει; Ἄν ξεσηκωθεῖ ἐναντίον του πόλεμος, δὲν πτοεῖται γιατί ἐλπίζει στὸν Κύριο. Ἄν τὸν καταδιώξουν πονηροὶ δὲν φοβᾶται, γιατί ξέρει ὅτι ὅλα εἶναι ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ Κυρίου. Δὲν ἐλπίζει στὸ τόξο του, οὔτε στὴ φαρέτρα του, οὔτε ἐξαρτᾷ τὴ σωτηρία του ἀπὸ τὴ ρομφαία, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεὸ του, πού μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια αὐτῶν πού τὸν πολεμοῦν, ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Εἶναι πεπεισμένος γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου καὶ «ἐπὶ τὸν βραχίονα τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ καὶ ὁ Κύριος σώσει αὐτόν». Αὐτὸς πού ἐλπίζει στὸν Κύριο βαδίζει ἤρεμος στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του καὶ διανύει τὸν δρόμο αὐτὸ δίχως τὸ ἄγχος τῶν μεριμνῶν. Ἐργάζεται ἀκατάπαυστα τὸ ἀγαθὸ, τὸ εὐάρεστο καὶ τέλειο, τὰ δὲ ἔργα του, τὰ εὐλογεῖ ὁ Θεός. Σπέρνει εὐλογημένα καὶ λαμβάνει πλούσιους τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. Ἐχει θάρρος στὸν Κύριο καὶ δὲν παρεκτρέπεται ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς πού τὸν κυκλώνουν. Στὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς δὲν παραιτεῖται, ἀλλὰ ἐλπίζει, διότι ἐκεῖ πού τὰ πράγματα φαίνονται ἀδύνατα, ὁ Θεὸς φανερώνει τὴ διέξοδο. Μέσω τῆς

πίστης προσδοκᾷ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς δικαιοσύνης. Αὐτὸς ποὺ ἐλπίζει στὸν Κύριο δὲν ἐλπίζει σὲ χρήματα, οὔτε στὸ μέγεθος τῆς δύναμης του, ἀλλὰ ἐπαναπαύεται στὴ βοήθεια ποὺ θὰ τοῦ παράσχει ὁ Θεός. Αὐτὸς ποὺ ἐλπίζει στὸν Κύριο εἶναι γεμᾶτος πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, ζεῖ ἔχοντας θάρρος στὴν ἀγαθὴ του συνείδηση, ἐμφανίζεται μὲ τὴν παρρησία γιοῦ ἀπέναντι στὸν οὐράνιο Πατέρα του καὶ τὸν ἐπικαλεῖται γιὰ νὰ ἔλθει ἡ βασιλεία Του στὴ γῆ καὶ τὸ θέλημα Του νὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ γῆ ὅπως καὶ στὸν οὐρανό. Αὐτὸς ποὺ ἐλπίζει στὸν Κύριο, εἶναι ἀφοσιωμένος ὀλοκληρωτικά σ' Ἐκεῖνον καὶ ὑψώνει τὴν καρδιά του στὸν ἀγαθὸ καὶ ἀθάνατο Θεό. Ζητᾷ ἀπ' Αὐτὸν τὸ ὕψιστο ἀγαθὸ καὶ τὴν ἀθανασία στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ ὁ Θεὸς τὸν εἰσακούει. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐλπίζει στὸν Κύριο!

Ἡ εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας.

Ἀπελπισία! Φρικτὸ ἄκουσμα, πλήρες καταστροφῆς καὶ παντὸς εἴδους κακῶν. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀριθμήσει, ὅλα τὰ δεινὰ ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν; Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἰκονίσει τὸν χαρακτήρα της; Εἶναι μαύρη σὰν κόρη τοῦ Ἄδη καὶ ἀποτρόπαιη σὰν ἐρινύα. Πατέρας της εἶναι ὁ Τάρταρος. Ἀνέβηκε ἀπὸ τὶς σπηλιὲς τοῦ Ἄδη πάνω στὴ γῆ, γιὰ νὰ βυθίσει τὸν κόσμον στὸν ζοφερὸ Τάρταρο. Γεννήθηκε γιὰ νὰ καταστρέψει τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς ἐξαφανίσει ἀπὸ προσώπου γῆς. Ὅπου ἀντηχήσει τ' ὄνομα της, ἐκεῖ ἡ φθορὰ καὶ ἡ καταστροφὴ ἐγκαθιδρύουν τὸ κράτος τους. Ἡ ἐρήμωση καὶ ὁ ἀφανισμὸς ἀκολουθοῦν στὰ ἴχνη της. Δαίμονας ἐκδικητικὸς, διευθύνει τὴν πορεία της καὶ φρίκη καὶ τρόμος συνοδεύει τὴν ἐμφάνισή της. Ἀπελπισία, τὸ ὄνομά σου ἐκφράζει ἄρνηση τῶν πάντων, ἄρνηση τῆς ἐλπίδας, ἄρνηση τοῦ οὐρανοῦ, ἄρνηση τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου, ἡ δὲ ἄρνηση σου, ἐκφράζει τὴν ἀσέβειά σου, πρὸς τὸν Θεό. Ἀρνεῖσαι τὴν πρόνοια καὶ τὴν παντοδυναμία Του καὶ ἀθετεῖς τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτῆ αὐτῶν ποὺ κινδυνεύουν. Ὅπου εἰσέλθεις διώχνεις ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐλπίδα πάνω στὴν ὁποία θεμελιώθηκε ὁ κόσμος. Τὸ ἔργο σου εἶναι ἡ καταστροφὴ, ἡ δὲ ἀποστολὴ σου ὁ ἀφανισμὸς. Ἐσὺ ἀποκαρδιώνεις καὶ τὸν φύσει θαρραλέο καὶ ἐκφοβίζεις τὸν φύσει γενναῖο. Τὸν ἀνδρεῖο φανερώνεις ὡς δειλό, τὸν τολμηρὸ καθιστᾷς ἄτολμο, ἀποθαρρύνεις τοὺς θαρραλέους ἀγωνιστὲς καὶ καταβάλλεις τοὺς γενναίους μαχητὲς ποὺ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδας, συνθλίβεις αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται, ποὺ ἀθλοῦνται ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀλήθειας, αὐτοὺς ποὺ μοχθοῦν γιὰ τὸ δίκαιο, τὸ καλό, τὸ ἀγαθὸ καὶ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τοὺς κάνεις δραπετέτες καὶ ριψάσπιδες καὶ τοὺς παραδίδεις ὅλους αἰχμάλωτους στοὺς ἐχθρούς. Βγῆκες μέσα ἀπὸ τὸν Τάρταρο, διότι φθόνησες τὴν εὐτυχία καὶ τὴ μακαριότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔβαλες στόχο τὴ γῆ γιὰ νὰ ἀνακόψεις τὴν πορεία του πρὸς τὴν πρόοδο. Νὰ τὸν κάνεις νὰ ὀπισθοδρομήσει ἐνῶ τρέχει στὸ στάδιο τοῦ ἀγῶνα του, νὰ ἀνακόψεις τὴν ἐργασία του ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς τελειότητος. Ἦρθες γιὰ νὰ δεσμεύσεις τὶς διανοητικὲς καὶ σωματικὲς του

δυνάμεις, καθώς και τις ενέργειες του και να φέρεις έτσι την εξάλειψη και τον άφανισμό του, ήλθες για ν' απλώσεις δυστυχία, θλίψεις και στενοχώριες στις ανθρώπινες κοινωνίες και να ποτίσεις με ζωηρά δάκρυα την ανθισμένη γη. Κι αυτό γιατί απέχθανεσαι την εύδαιμονία των ανθρώπων και καταπολεμάς τη χαρά τους. Αυτόν που έχει ήδη γεράσει και βαδίζει προς το τέρμα της ζωής του, το όνομά σου και μόνο τον βαραίνει με σκοτεινές σκέψεις. Τον νέο που ήδη βρίσκεται σε πλήρη ζωή και δύναμη που βαδίζει στη σταδιοδρομία του, τον αποθαρρύνεις και τον καταβάλλεις, τις παρθένες που αγωνίζονται για τιμιότητα και άρετή, τις ρίχνεις σε άπελπισία και τις παραδίδεις στην άκολασία. Και εν γένει έσύ τους καταβάλλεις και τους καταστρέφεις όλους. Βάζεις την ιδέα του θανάτου σ' αυτούς που δεν πάσχουν και στους δυστυχισμένους όπλίζεις το χέρι κατά της ίδιας τους της ζωής. Όδηγείς τη νεότητα στη διαφθορά και καταβάλλεις το σθένος των καρδιών. Παραπλανάς και πείθεις αυτόν που βρίσκεται σε στενοχώρια να παραβεί τους Θεούς και ανθρώπινους νόμους και να καταλήξει ένοχος έγκλήματος. Συμβουλεύεις ό,τι κακό και διαπράττεις όλα τα έγκλήματα. Η έμφάνιση σου συνοδεύεται από πυκνό και μαύρο σκοτάδι που καλύπτει τα πάντα με μαύρα σύννεφα. Εκεί που βρίσκεσαι δεν είσχωρεί πουθενά έστω και άμυδρή άκτίνα φωτός. Η παρουσία σου έξεγείρει τρικυμίες στις καρδιές των ανθρώπων και σηκώνει παφλάζοντα και άφρίζοντα κύματα, τα όποια κατακλύζουν και καταποντίζουν το ταλαντευόμενο σκάφος μαζί με όλο του το πλήρωμα. Άπ' αυτό το ναυάγιο κανείς δεν μπορεί να σωθεί, το βάθος της άβύσσου γίνεται ό αίώνιος τάφος των ναυαγών. Άποδεικνύεται δειλός ό άνθρωπος που έγκαταλείπει την έλπίδα, την άγκυρα της σωτηρίας και παραδίδει τον έαυτό του στην άπελπισία.

Η εικόνα της απόγνωσης.

Άπόγνωση! Λέξη φοβερή, λέξη που δηλώνει καταστροφή και συμφορά από κάθε είδος δεινά. Τίποτα χειρότερο από την απόγνωση, όταν ό άνθρωπος βρίσκεται σε απόγνωση ούδέποτε τρέχει να γιατρευτεί, αλλά αφήνει άθεράπευτο το πάθος να λυμάνεται, να κατατρώγει την καρδιά του και να διαφθείρει την ψυχή του. Αυτός που καταλήφθηκε από την απόγνωση βαδίζει στον όλεθρο και τρέχει προς την άπώλεια. Τίποτα δεν έχει απομείνει ύγιές σ' αυτόν. Ό νοϋς άσθενεί και ή καρδιά του πάσχει. Η σύνεση τον έγκατέλειψε και ή φρόνηση έχασε τη δύναμή της. Το ήθικό του σθένος άποδυναμώθηκε. Το θάρρος του τον άφησε, ή λύπη του κατατρώει την καρδιά, σκοτάδι πυκνό κάλυψε τον νοϋ του. Η σκιά του θανάτου έμφανίζεται μπροστά του φοβερή. Αυτός φεύγει τρέχοντας κι αυτή τον καταδιώκει. Αυτός άποστρέφεται τον θάνατο κι όμως ή εικόνα του μένει μόνιμα μπροστά στα μάτια του. Θέλει να άπαλλαγει άπ' αυτή αλλά άδυνατεί να την άποδιώξει, ή σκιά του θανάτου τον τυραννάει. Η θλίψη και ή μελαγχολία έχουν κατακυριεύσει την καρδιά του. Ό άπεγνωσμένος αισθάνεται τη ζωή του να βαραίνει και ζητάει να άπαλλαγει από το φορτίο της. Έχοντας παραιτηθεί από την

ἐλπίδα δὲν τρέχει πλέον στὸν γιατρό, γιατί θεωρεῖ τὸ πάθος του ἀνίατο, δὲν ζητάει νὰ πάρει φάρμακα, διότι τὰ θεωρεῖ ἀνίσχυρα νὰ τὸ θεραπεύσουν. Κρύβει τὸ πάθος καὶ δὲν μιλάει γιὰ τοὺς πόνους ποὺ τοῦ προξενεῖ. Ὁ ἀπεγνωσμένος ἔχασε τὴν ἐλπίδα του πρὸς τὸν Θεό, αὐτὴ τὴν ἀσφαλῆ ἄγκυρα τῆς ζωῆς καὶ κλυδωνίζεται σὰν σκάφος στὴ μέση ἀγριεμένης θάλασσας, ποὺ καθὼς εἶναι φουρτουνιασμένη, ἀπειλεῖ μὲ τὰ μεγάλα καὶ ἀφρισμένα τῆς κύματα νὰ τὸ καταποντίσει. Ὁ ἀπεγνωσμένος ἔχασε τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴ Θεία Του ἀντίληψη, φιλανθρωπία καὶ παντοδυναμία, διότι προηγουμένως ἔχασε τὴν πίστη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀναπόσπαστη ἀπ' αὐτὴ Θεία ἀγάπη. Ὁ ἀπεγνωσμένος παρότι ζεῖ ἔχει πεθάνει, διότι ἀπώλεσε τὸν σύνδεσμο ποὺ τὸν συγκρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀπώλεσε τὴν ψυχικὴ αἴσθηση, μὲ τὴν ὁποία αἰσθανόταν τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου καὶ ἀπολάμβανε τὴν εὐχαρίστηση ποὺ προερχόταν ἀπ' αὐτές. Ἡ ψυχὴ του δὲν βρίσκει πιά κανένα θέλημα στὸν χαριτωμένο αὐτὸν κόσμο, στὸν ὁποῖο ἡ Θεία σοφία, ἀγαθότητα καὶ παντοδυναμία τόσο πλοῦσια ἄπλωσε τὶς χάρες. Τὸ ἐξαισιο κάλλος τῆς φύσης ποὺ τὸν περιβάλλει, δὲν τοῦ παρέχει καμμία εὐχαρίστηση. Ἡ εὐθυμία καὶ ἡ εὐφροσύνη ποὺ διαχέεται σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς δημιουργίας καὶ φωτίζει τὰ πάντα σὰν χαροποιὸς δύναμη ποὺ ἐκδηλώνεται στὸ βασίλειο τῆς ζωῆς, δὲν τοῦ προκαλεῖ καμμιά εὐχάριστη διάθεση. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ δόξα του ἔχασε στὰ μάτια του τὴ μεγαλοπρέπεια του. Ἡ δόξα τοῦ ἡλίου δὲν ξυπνᾷ κανένα αἴσθημα χαρᾶς στὴν ἄδεια ἀπὸ πίστη, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη καρδιά του. Πέπλο βαρὺ κάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς του καὶ τοὺς ἀπέκρυψε τὴ χάρη καὶ τὴ λαμπρότητα τῶν μεγαλοπρεπῶν δημιουργημάτων. Ὅλη ἡ φύση χαίρεται, μόνο αὐτὸς ὅμως ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς εἶναι τόσο θλιμμένος. Τὰ αὐτιά του δὲν ἀφουγκράζονται πλέον τὴν ἀρμονία ποὺ γοητεύει τὴν ἀκοὴ τῶν πιστῶν. Πουθενὰ δὲν βρίσκει εὐχαρίστηση, πουθενὰ παρηγοριά, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πάρει τὴ μελαγχολικὴ διάθεση. Κατάθλιψη πλημμύρισε τὴν καρδιά του, τὸ δὲ κενὸ ποὺ ὑπῆρχε σ' αὐτὴ ἔγινε πλέον χαοτικόν. Τίποτα δὲν εἶναι πιά ἱκανὸ νὰ τὸ γεμίσει. Τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς, ποὺ συνέδεαν αὐτὸν μὲ τοὺς ἀγαπημένους του ἔχασαν τὴ δύναμή τους. Ἡ καρδιά του νεκρώθηκε. Καὶ ὁ αἰσθητὸς καὶ ὁ πνευματικὸς κόσμος ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Πῶς μπορεῖ νὰ ζεῖ ἐφόσον χάθηκαν τὰ πάντα; Πῶς νὰ συνεχίσει τὴ ζωὴ του μέσα στὸ χάος ; Ἡ ζωὴ του κατέληξε νὰ εἶναι ἕνας πόνος καὶ τὸ βάρος τῆς εἶναι ἤδη ἀφόρητο. Τί νὰ περιμένει ἀκόμη δίχως σκοπὸ; Γιατί νὰ ὑποφέρει; Γιατί νὰ μὴ συντομεύσει ὁ ἴδιος τὸν τερματισμὸ τῆς, ἀφοῦ ὁ Θάνατος ἀργεῖ; Ἄν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ βάσανα, γιατί νὰ τὰ ὑφίσταται; Τί τὸν ἐμποδίζει; Δὲν εἶναι παραφροσύνη νὰ περιμένει κανεὶς τὸν θάνατο, ποὺ γι' αὐτὸν εἶναι πάντοτε παρὼν ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴ ζωὴ; Γιατί νὰ μὴ σταματήσῃ αὐτὸς τὴ ζωὴ του, ἀναλαμβάνοντας τὸ ἔργο τοῦ θανάτου; Τί χίμαιρα λέει, νὰ τὸν φοβᾶμαι; Τί καρτερῶ; Τί περιμένω; Ἀμέσως, μὲ μιὰ κίνηση καὶ τὰ βάσανα σταματοῦν, τὸ ὄραμα παίρνει τέλος καὶ ὁ ἀξιολύπητος ἀπεγνωσμένος ἀφοῦ δὲν κατέφυγε στὸν γιατρό, δὲν φανέρωσε τὸ πάθος καὶ ἀπέκρουσε τὰ φάρμακα τῆς εὐσέβειας, ἐγκατέλειψε

τὸν βίῳ, ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον γιὰ νὰ βάλῃ τέλος στὰ δεινὰ τοῦ. Ἄλλὰ ἀγνόησε ὅτι μεταβαίνει σὲ ἄλλη, αἰώνια ζωὴ βασάνων, ὅπου ὑπάρχει αἰώνια ὀδύνη. Ταλαίπωρος ἄνθρωπος!

Πηγή: agiazoni.gr